

Restul îl știți

Mi-a ieșit brusc în față un iepure. Era în *Poiana de flori*. Și ploua. Ploua cu soare. Chiar așa ploua, cum numai în *Poiana de flori* se mai poate ca plouatul și însoritul să migreze miraculos din participiul substantivat în infinitive lungi, lungi și late, indefinit de lung și lat și țepăn active pe registrul dublu, nominal și verbal: plouare și însorire. Acestea două se topesc unul în celălalt. Că așa e când plouă cu soare. E ca atunci când un substantiv, să zicem *soare*, este acoperit de alt substantiv, să zicem *nori*, și substantivul soare dă să se elibereze de acoperitoare, hărțuind-o. Aceasta începe să plângă și pe traseele descrise de lacrimi soarele râde și ni se arată. Plouă cu soare. E cum ai zice *plouă cu broaște* ori *plouă cu piatră*? Să ne împotrivism forței de antrenare a gramaticii aparente și să ascultăm *plouă cu soare* nu cu urechea care proiectează înțelesul că e și soare când plouă – plouă și e soare –, în felul unei conjuncții insaturabile și indiferente, încât după *e soare*, să adăugăm „și doi și cu doi fac patru”, „și capitala României este București” și ce-ți mai poate trece prin cap. Să ascultăm *plouă cu soare* în sensul că ploaia este de soare. Soarele plouă. Soarele este aici cel care personalizează iarăși impersonalul superbului verb *a ploua* căzut ca de pe urma nu știu cărui păcat.

Să mergem însă mai departe prin ploaia asta cu soare. Ce fac, mi-am zis, văzând iepurele? Îl sar, îl ocolesc, îl opresc, îl alung, ori îl amăgesc la o trăncăneală ca între două amărâte făpturi îngeresti? Și tocmai în clipa când aveam să decid, asta depindea desigur și de cel ce-mi ieșise în cale, tăindu-mi-o, *Poiana* a dispărut în soare și soarele în ploaie și ploaia în flori și florile în mirosul meu și mirosul meu în iepure și iepurele în *Poiană* și *Poiana de flori* în Dumnezeu știe unde. Credeți-mă, așa a fost, întrebați-l pe Cel de sus unde a dosit *Poiana de flori*. Poate undeva unde cuvântul acesta *undeva* nu mai are îndreptățire, căci nu mai e loc acolo de opoziția *undeva/altundeva*, ceea ce de altminteri se aplică și lui *acolo*... Ori te vei fi ascuns și tu, Doamne, în *Poiana de flori*? Ori în iepure? Ori în mine? Ori mai curând tu nu ești de-al ascunderii și arătării, ești doar cel care face ca acest spectacol al ascunderii și arătării să se petreacă? Adică să se ascundă în arătare și să se arate în ascundere. Dar în felul ăsta mai că ești spectacolul însuși. Aici îmi ieșise brusc în față un iepure. Era în *Poiana de flori*. Și ploua cu soare.

Restul îl știți.

Aflu că ...

O adolescență informă, infirmă, blocată într-o mecanică voios-bătrâncioasă, imatur insurgentă și iresponsabilă, pentru care jocul scrisului devenise un soi de manie, un loc de evadare unde nici nu evada eficace, dar de unde nici nu mai putea evada... Așa reflectam ori de câte ori mi-l aduceam

aproape închipuirii, văzându-l aproape aievea cum înnegrește cu scrisul său poticnit și febril caiete întregi. Nu-l secătuia această îndeletnicire, ea se rupsese demult de sevele trăirii vreunui preaplin adevărat, nici nu-l sporea în vreun fel. Pur și simplu împruțina foile curate și le înmulțea pe cele mâzgălite. La ce bun? Își punea, firește, întrebarea, dar nu-i putea răspunde decât în scris, decât scriind, decât scriind-o și de-scriind-o. În felul ăsta, însă, răspunsul mai curând oculăta întrebarea, o amâna, o lăsa în urmă.

– Mai scrii, mai scrii? îl zgândări un amic de care își ascundea, ca din instinct, viciul. Se plimbau.

– Vezi-ți de ale tale, îi aruncă puțin iritat, și se grăbi să ajungă iarăși acasă, față în față cu albul hârtiei. Îl maculă cu: „Scriu pentru că scrisul este forma mea de autoerotism”. După care, s-a stabilit ulterior, și-a tras un glonte în mâna scriitoare. Autoerotismul scriitorial – fu verdictul unui expert psihiatru – face ca libidoul să ia o direcție suicidară. Cu un ultim efort mâna scriitoare împrușcată încerca acum să-și treacă meteahna scrisului celeilalte mâini. Ca să ocolească întrebarea? Ca să desăvârșească automutilarea? Nici sârmanul expert nu ne-o mai poate desluși. Aflu că, dintr-un elan nesăbuit de autoexpertiză, s-a defenestrat.

Aici își dă seama

Inima de lumină a tainei pulsează sângele morții vii cu lăstari prin toate uscăturile lumii. Noi le dăm foc și ne încălzim mâinile. În mersul lui îndărăt sângele sângerează lumină și astfel taina se deschide beznei. Vine atunci Bătrânul

și consemnează: totul este în tot și ce s-a revărsat pe fereastră s-a întors pe sub ușă. E ca un tren, mi-am zis, care mergând într-un sens, în afară, este și singurul călător care îl străbate în sens invers, pe dinăuntru. Numai că, nefiind decât trenul și nimic altceva, *în afară și pe dinăuntru* mai sunt doar ceva de felul unei înaintări care se traversează de-a-ndăratelea, o înaintare în chiar această traversare înapoi. Închipuți-vă un rac, pe punctul de a-și schimba mersul, la întâlnirea între mersul pe dos stricat în mecanica lui și mersul pe față nemecanizat încă.

Se mai aprinse o mică lumină, dar taina venise deja să moară în inimă. Mi se întrevăzuse că singura misiune a acelei inimi era să ducă la bun sfârșit săvârșirea din viață a tainei. Iată așadar taina tainelor și garanția că travaliul inimii este hărăzit, teoretic, să nu aibă sfârșit și să nu primească energie din exterior – un *perpetuum mobile* de o speță cu totul aparte. În acest punct, mintea noastră comună, care nu poate concepe infinitul decât tot după modelul finitului – ca o trecere *peste*, unde *peste* nu se resoarbe, ci se pune iar și iar în față –, dacă nu va simți instantaneu inima de lumină a tainei pulsând în ea, în mintea noastră, sângele morții vii, se urcă în mobilul perpetuu. Și își dă seama, după eșecul tuturor celorlalte ipoteze, că aici se afla dintotdeauna.

Hai să-l condensăm

- Lasă timpului timp. Cunoști această artă?
- Oarecum. O știi din auzite, din citite. Ba o și pot zugrăvi în cuvinte, abstract, dacă nu s-ar fi învrednicit alții

înaintea mea s-o facă în mod concret, un Cervantes bunăoară. Am însă nedumeriri esențiale. Cum să las timpului timp atâta timp cât nu am timp să fac din timpul obștesc, egal disponibil sau indiferent tuturor, un timp al meu, al ieșirii mele din timp, căci alții mi-l sustrag barându-mi ieșirea? Cum, atunci, să las timpului timp dacă timpul ieșirii mele din timp nu mă lasă? Dacă, altfel zis, timpul căruia arta amintită ar trebui să-i lase timp mă pironeste în gestul evadării și mă face ostatic?

– De ce te precipiți în aporetici de trei parale? Ai răbdare. Lasă timpului timp ca să treacă asupra-ți arta închisă în înțeleapta injoncțiune: „lasă timpului timp!”

– N-am timp pentru asemenea jocuri de-a vacanța. Plecasem după niște cumpărături care nu suferă amânare.

Chibzui, pe drum, la ce îi aruncase, într-o doară, amicul și filosoful de ocazie. Începea să realizeze, nici el nu știa cum, că dacă nu lasă timpului timp, de nimic nu va mai avea timp, nici măcar de cumpărăturile care, iată, i-au devenit complet insignifiante. Merita să-și irosească timpul cu așa ceva? Și încercă iarăși experiența ieșirii din timp. Mai că-i reușise. Avea tot timpul la dispoziție, atât de mult timp – o veșnicie, îi trecu prin cap – încât nu mai trebuia să lase timpului timp. Dar nici nu mai avea ce face cu timpul acela ciudat care îl copleșise eliberator odată cu ieșirea din timp: un timp în care nimic nu mai era *de făcut*.

Ce întorsătură ciudată! Ea i-a făcut imposibilă și de prisos întoarcerea acasă. Mai exact spus, *acasă* își pierduse pentru el orice înțeles precis. Se preschimbă într-un copil care se joacă mutând mereu pietrele de joc. Și mintea acelui copil născocea ca prin vrajă cartea a XI-a a *Confesiunilor* pe care

avea să le semneze ori le va fi semnat Fericitul Augustin, după ce dosise pietrele de joc pe care le tot mutase din loc Obscurul din Efes. Fericit copilul acela care stăpânește lumea cu jocul lui. Va fi știind el ce e aia să lași timpului timp.

Așa se sfârșea o compunere liberă la ora de filosofie a celui ce trecea în ochii colegilor săi de-a XI drept gânditorul. Iar undeva în margine, cu litere foarte mărunte, se mai putea desluși o remarcă de-a prof-ului: un inform și scâmos nor de metafizică „literară” – hai să-l condensăm într-o picătură de gramatică.

Așa și făcu

- Ce este un trecut care nu a fost niciodată prezent?
- Nu știu precis. Nici nu știu prea bine ce-mi ceri. Tot ce pot să-ți spun este ce va fi fost acel trecut, nu ce este, – o retragere circumscrisă într-un soi de înaintare.
- Dar retragerea nu se efectuează într-un timp al meu?
- Nu, ea se efectuează într-un timp al enunțării sau în unul care se raportează la acesta, ca anterior sau ulterior. Bunăoară, retragerea s-a produs ulterior și mă face captiv în ceva anterior.
- Totuși, „mă face captiv” nu e la prezent?
- Asta este un prezent fără prezentă.
- Păi, considerat la trecut, un asemenea prezent e tocmai trecutul despre care te întrebam.
- Să zicem. Te întreb și eu ce este un trecut care a fost mereu prezent?

Cuprins

Restul îl știți	7
Aflu că	8
Aici își dă seama	9
Hai să-l condensăm	10
Așa și făcu	12
Și îi calma	13
Irațională?	15
Era greșeala cui?	17
O strângere de mână ratată	18
Predându-i-se fără împotrivire	19
Veți simți urcând în voi	21
Consolare	23
Ca să le-ajungă.....	24
La al cincilea semnal	24
Opticienii le săltară țilindrele	25
Un soi de alpinism utilitar	27
Tati cel mare și tati cel mic	28
Aproape ca un om mare	30
Hrană rataților	31
Tăcură apoi interminabil	33
Părăsit pe munții din suflet	35
Era felul ei de a scie?.....	36
Numire ca pentru mine numai	39

Dar te și enervează	41
Cheamă versul următor	44
Avariție de risipitor	45
Va ști să se apere singur?	45
Fiecare pe drumul său	51
Ochiul cel cu lacrima	52
Puii astfel divinizați	53
De a se arăta?	54
Pentru a-și schimba dimineța	55
Mama ei de viață	57
Cred, sunt sigur că e așa	59
Era musai să-l citească	66
Exercițiu de hipnoză	71
Încurcase borcanele	74
Ciudată formulare	75
E un neam de amici	78
Să vină cucuta!	80
El se supuse	82
Și cum adică apropo?	83
Îl deplâng, dacă-i pe-așa	89
Țurțuri sub apă de ploaie	90
Singurii care o știau nu mai sunt	93
Dar cine să-l poată înțelege?	97
Era o <i>endo</i> sau o <i>exo</i> ?	99
Ea și poetul	101
Să <i>ce</i> ?	102
Și copaia datează	105
Vasăzică, la așa vreme... ..	109
Și închiseră ochii în mod absolut	110
Papucii cui?	123

Începeam să realizez	156
Narațiuni mintale-naturale	157
Hieroglifă-casă	158
Acum te credem	160
Les beaux esprits.....	198
Râvnitul furt	216
Și nu ca simplu amator	219
Nu cea din urmă	220
Ca un ciorchine	221
Ba nu, de îngeraș	222
Vă las plăcerea	223
Dar păstrăm în minte	224
Să ne talmăcim puțintel	226
Parataxă de ihtiofag	228
Cu gura deschisă	229
De aer... otrăvit	231
De-ale cuvintelor	232
Micul secret	232
Chiar, ce s-ar întâmpla?	234
Era înainte de destrămarea Imperiului	235
Mogâldete de funingine	238
Tot ce puteam să sper	239
Atunci rămâi cu bine	240
Aveți obiecții?	242
M-aș duce lângă sicriu	244
Grea socoteală	244
Cine nu bea acum?	246
Una moale, una tare	247
Sapere aude	260
În rest, căldură mare!	271

Mă tot gândesc de-atunci	272
Până la sfârșitul lumii	273
De-ale spusului	281
Calcă nemuritor	283
De n-o fi prea târziu	284
Restul e tăcere	289
În prăpastia simplității	290
Ispititoare imagine	294